

J. W. KAISER

LEVENSCHEILIGING

SERVIRE/DEN HAAG

Alle rechten voorbehouden

'HET OUDE LOO'

Enige keren per jaar worden op het kasteel 'Het Oude Loo' te Apeldoorn, Nederland, bijeenkomsten gehouden van honderd tot tweehonderd genodigden van verschillende nationaliteiten, positie en professie, ten einde zich uit te spreken over vredestichting door oriëntering op de ene aanvaarding:

God grondlegger der wereld
en daarom onoverwinnelijk.

De bijeenkomsten duren drie dagen; in het algemeen wordt men slechts tot deelneming aan één bijeenkomst uitgenodigd.

Op deze dagen houden enige personen uit verschillende landen een voordracht waarin zij hun prominentie uitspreken door hun visie te geven op deze oriëntering als universele basis van bezinning.

Deze voordrachten dienen als stimulans voor de vrije gedachtenwisseling, waaraan alle overige uren der bijeenkomst zijn gewijd.

'Het Oude Loo' stelt zich tussen alle groepen en groeperingen in als Open Veld, waar mensen elkaar ontmoeten en waar voor ieder de gelegenheid wordt gegeven tot herziening der eigen levensbelijdenis onder de grondgedachte. Trachten God te benaderen van hieruit, zonder enig etiket, zonder enig dogma, zonder enig bouwsel of systeem, is de verantwoording der voorbereiders ten opzichte van de Almachtige en ten opzichte van de wereld.

'Het Oude Loo' is geheel onafhankelijk van elke kerkelijke of politieke richting en van welke geestelijke of wereldlijke instelling dan ook. Het is geen organisatie.

Deze bijeenkomsten worden gehouden sedert 1951.

Het adres voor correspondentie is: Ferdinand Huycklaan 3, Baarn.

LEVEN SHEILIGING

LEVENSHEILIGING

Laat U niet verwijzen naar die historische gestalten, die door mensen werden heilig verklaard, wellicht nadat zij eerst door dezelfde mensen op duivelse wijze waren gemarteld en vermoord . . . in de naam van GOD of Christus. De wereld die zich bevoegd en geroepen acht om te oordelen over heilig en onheilig, aannemelijk en verwerpelijk voor GOD, is zozeer buitenstaander, dat zij, tijd en tijdgangers met de eigen mirakelstelling verwisselend, voor heilig aanziet wie in mateloze vastgebetenheid in een overtuiging van het blinde Ik daarmee de waan en de wil der wereld trotseerde, en uit verzotheid op die overtuiging zich liever liet verpletteren door de aangerande collectieve bezetenheid, dan in waarheidsliefde de betrekkelijkheid van alle overtuiging te erkennen.

Wat heeft een mens, die de Vader in de Hemel zoekt, aan dit soort van engelen en derzelver treurmars? Niet veel!

De aandacht van God-de-Vader vraagt geen mirakel, omdat die Aandacht Zelf voldoende borgstelling is voor de aflaat van elke heiligmaking.

De Vader eist niet van de Zoon een verklaring van Zijn Aandacht onderwille van die schepsels die door de Vader niet gebonden *willen* zijn. Heilig-wording wordt niet bevochten! Heilig-zijn ligt in de handen van de Vader, die dit op Zijn tijd zal laten ondergáán aan diegenen die Hij de Zijnen noemt.

Het martelaarsbloed is aan geen 'Varkenshoeder' bekend.

Het is ook spaarzaam te vinden, omdat het ondanks henzelf gegeven wordt als trait d'union van duivel naar GOD. De droom van GOD door zó een is méér dan alle afgoderij tezamen en staat iedere geweldpleging in de vale onherbergzaamheid, die zo een betreedt, en gaat en niet van keren weet ondanks de diepgewortelde verbondenheid daarmee. Met zo een is GOD oog in oog.

Ons leven wordt niet geheiligd door het te wijden aan een door onze onzaligheid bepaald 'ideaal', want dat is het zich consolideren in een levenslange droom, waar GOD op ons ontwaken wacht.

Heiliging is de overgang van animale zelf-

doorzetting in de weerstandloze opneming in Gods Wil. Het is de Verlossing en Bevrijding en kan daarom nooit door onbevrijden aan zichzelf of medemensen worden voltrokken, maar geschiedt door GOD in overgave aan Zijn ondoorgrondelijke, onbeoordeelbare *therapie*. Nog altijd is HIJ de Enige die uit de knechtschap in de Vrijheid voert. De moderne mens is de uiterst gebonden mens, gebondenheid vrezende mens, die zich uit angst voor gebondenheid mateloos verschanst en vastlegt, verkoopt en verslaaft.

Vandaar de paradoxale vrijheidsdrang en vrijheids-avonturen, die alle een zich storten in krassere gebondenheden betekenen. En dit ook blijken te zijn!

Niet voor niets is juist in de stad, de polis, de politiek ontstaan, het ziekteverschijnsel om met vereende krachten de samenleving te forceren conform het kromzicht onzer onzaligheid. Zo lang is deze lijn in den blinde gevolgd, tot de wereld grotelijks wordt geregeerd door de numerieke meerderheden met bijna geen andere tegenkrachten dan sluwheid en geweld. Zo lang de meeste stemmen gelden, zal het minderwaardige over het meerderwaardige triomferen, tenzij GOD het verhoedt. Er is overal een krasse miskennen van het unieke, er is overal een stupide verheerlijking

van het zich herhalende, van het uniforme, van het schijn-gelijke.

Daarmee is de meest krasse verloochening van de eerbiedwaardigheid van Leven algemeen geworden. Want de respectabelheid en rechtvaardiging van Leven ligt juist in het unieke, het eenmalige. De herhaling is typerend voor het levenloze.

Wat zich herhaalt is *dood*.

In de steeds feller, steeds krampachtiger streving naar houdbaarmaking der in disharmonie en spanning vergaande mensaanwezigheid op aarde waggelt elke stap, elke beslissing, elke inzet, tussen links en rechts, tussen groot en klein, tussen welke paren van tegenstellingen dan ook. En daarmee is de voortduring der onzaligheid reeds tevoren bestemd.

Of wij al smalen of beminlijk neerzien, of moralistisch gecompromitteerd broeden op het oude beeld van de Boom van de Kennis van Goed en Kwaad, wij hebben ervan gegeten en wij zijn er geheel en al in de ban van.

Er is geen sprake van primaire argeloosheid die krachtens het wezen respondeert op het van moment tot moment gebodene. Er is alom een tactiek van overwegingen, die eindeloos varieert van volkse wereldwijsheid tot wetenschappelijke denk-acrobatiek. En het is evident dat de bevolkingsgroepen die gods-

dienstig worden genoemd eenzelfde strategie volgen en de leidende figuren der geestelijkheid vanouds zonder scrupules deelgenomen hebben aan het tournooi om de hegemonie op aarde.

Vooraf, en dit is juist zo pijnlijk, de zogenaamde christenen. Het Woord van Jezus: 'Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld', is en wordt schaamteloos genegeerd door hen die zich presenteren als Zijn volgelingen en die zich aanmatigen in Zijn Naam te prediken.

Wij kunnen ons er niet over verwonderen, dat een mensheid die voortdurend leeft in zo krasse verloochening van het wezen van Leven, periodiek in een crisis, een impasse geraakt. Daaruit heeft men vanouds overeenkomstig de wetmatigheid der neurosen getracht zich te bevrijden door bewustzijnsvernaauwing, verkrachting der realiteit tot een schijn-rechtvaardiging voor haat en geweld, in stompzinnige projectering op anderen van hetgeen in de eigen psyche spookt. Dat vrede door geweld zou zijn te vestigen is een leugen die wij van de Romeinen hebben geërfd. Bewapening en herbewapening, liefst ook nog 'moreel' (sic!) zijn vanouds de loopplanken geweest, van waar men dan de sprong in het onvermijdelijk-gewordene met een in slaap gesust geweten nam.

Wat voor een zodanige collectieve verminking der werkelijkheid eerst aan individuele verloochening en miskennis van waarheid moet geschieden, kunnen wij nauwelijks beseffen. Niet de duizendvoudige maar millioenvoudige medeplichtigheid van allerlei soort is daarvoor nodig. En toch, als achteraf gezegd wordt: wij hebben allen schuld, dan buigen wij het hoofd in weldadig aflozen in pathos, van wat zich slechts in waarachtigheid en daad vereffenen laat voor GOD. Wij zijn niet beter. Ja, omdat wij het niet willen zijn!

Bij het zwichten voor de waardehechtingen in paren van tegenstellingen, voor het onderscheiden tussen illusoir goed en illusoir kwaad, beide steeds geheel bepaald door gestreef in een richting waarvan het 'goed' of 'kwaad' zijn niet eens wordt bedacht, hebben wij ons opgehangen aan een ingewikkeld en tegenstrijdig warnet van consequenties, dat zich als tyranniek surrogaat van vrij leven opdwingt met een schijn van logica en recht. Daarin ligt mateloze knechtschap.

Hoe zou dan de Verlossing, de Bevrijding, niet juist dit tyranniek stramien verscheuren?

En hoe zou dit ooit verwerkelijk kunnen worden dan in een uiterst smartelijk losgescheurd worden uit de groeven van elke zodanige bepaaldheid?

Dat is nog wel iets anders dan de cultus van schone gedachten, de zwijmel van ceremoniële handelingen, de conformiteit met andermans leerstellingen omtrent Hem, die zich in geen dogma's vangen laat.

De Godsdienst die werkelijk Gods Dienst is, zal op geen *enkel beeld* van Goddelijke Openbaring, *beeld* van 'Verlosser' kunnen zijn gegrond. De Messiah àller volken, aller eeuwen, laat zich in geen enkele historische gestalte registreren. Hij *is* niet te vangen in de gestalten die het menselijk brein steeds weer van Hem schept, en presenteert als 'echt'. *Die* ons bevrijdt, verlost, wordt niet *gekend*, begrepen, of geleid, door dat waarvàn Hij ons verlost.

Vergoddelijking van de weinigen in wie Gods verlossend Wezen tot openbaring kwam, omdat in hen het menselijke tot volkomen zwijgen werd gebracht, heeft velerlei gestalten tussen Schepper en schepsel doen plaatsen, die de heilige verbondenheid tot obstakel zijn.

Tussen Vader en Zoon is geen enkele inmen-gende tussenfiguur gerechtigd of toelaatbaar. Maar onmatig hebben zich altijd weer bemiddelaars opgeworpen en onkies gemengd in de heilige verhouding tussen Schepper en schepsel. Want zo verzekerde men zich invloed en macht, en daarom was het vanouds te doen!

En vanouds hebben de millioenen die zodanige

heiligschennis toelieten uit vrees en gemakzucht, dan ook niet de Wil van de Vader in de Hemel gedaan, maar de wil van de demonische hiërarchie, hetzij geestelijk, hetzij wereldlijk, die zich tussen Schepper en schepsel wrong, en op de schepping parasiteerde.

Wederom in brutale negering van Jezus' Woord:

Lukas 22:25

'De koningen der volken heersen over hen (verdrukken hen) en hun machthebbers worden weldoeners genoemd'.

Lukas 22:26

'Doch gij niet alzo, maar de eerste onder U worde als de minste en de leider als de dienaar.'

Wat daarvan terecht gekomen is weet iedereen die enige jaren in deze zogenaamde christelijke wereld heeft geleefd en zich niet heeft laten bedotten door de ruimschoots geboden 'nederige' hoogmoed en schijn-dienstvaardigheid.

Zoals nog altijd het verhaal van de Boom der Kennis die geen *kennis* is, als een lichtbaken staat voor iedereen die zich bezint, zo loopt door de eeuwen een lange draad van erken-

ning, dat de Bevrijding de ontheffing aan deze schijnkennis beduidt. (Heraklitos, Lao Tse, Hiob, Coincidentia Oppositorum, gesymboliseerd in het wezen van de Hermaphrodit, in de dochter Harmonia van Ares en Aphrodite, in de Lelie, enz.) (Daemon est Deus Inversus). Evenzo is hier en daar overgeleverd het inzicht, dat deze ontheffing een ontheven-worden is, omdat geen mens dit zelf kan doen, doch alleen maar in uiterste gelatenheid en overgave kan ondergaan. Er is geen zelf-heiliging, er is geheiligd-worden. Er is geen zelf-bevrijding, er is Verlost-worden door GOD zelf in de Transmutatie, die geen steen op de andere laat van dat voorlopige gebouw, de tijdmens, dat in het Evangelie als de tempel der schriftgeleerden en phariseeën wordt getekend.

Nauwelijks gesluierd toont het oude boekje Hiob, dat de brave mens in volslagen eenzijdigheid gevangen is, waarin hij GOD evenzeer betrokken heeft in zijn debet en credit, de moderne O.L.H. Hoe kon hij anders verlost worden dan ten volle Onze Nare Heer te ondergaan? En hoe raak is de uitstameling aan het slot, dat hij GOD slechts van het horen-zeggen kende, maar Hem nu *zag!*

Altijd en overal is het onaannemelijke, het absurde volgens mensenmaatstaf, degenen over-

komen die zich aan God in de Vrijheidvoering overgaven. De Joden die uit de knechtschap togen, kwamen in de woestijn om van honger en dorst en ziekte. Abraham moest gaan naar een land, dat zijn nakomelingen zouden beërven.

Maar hij had geen nakomelingen en het land werd hem niet geschonken. En als hij dan toch een nakomeling krijgt, wordt juist deze als offer gevraagd.

Zo is de Gang naar de Vrijheid, zo is de Gang die heiligt.

En een andere is er niet. Als Noach (Rust of Zwerving) 'gered' zal worden, moet hij bereid zijn het absurde te doen: een onmogelijk 'schip' te bouwen . . . . en de kritiek der velen doorstaan. Dit oeroude beeld van 'schip' als de van GOD geschonken *mogelijkheid* om de zee der dodelijke Mysteriën te bevaren, vinden wij ook in het Evangelie, en niet alleen daar. Het oude Egypte gebruikte dit symbool vele malen. En het Noah-motief heeft zijn oorsprong wellicht in de Assyrisch/Babylonische Utnaphistim, die op zijn beurt weer aan de Soemermische legende van Zisutra werd ontleend. Zisutra betekent: 'Die levenskracht bezit tot in verre toekomst'; Utnapisjtim: hij gewon levensadem.

Terwijl nu het Gilgamesj-epos de gang tekent

van de heroïsch-glorieuze mens, die door de twaalfvoudigheid van het Tijdsbestaan gaat, als een omwandeling door de XII Tekens van de Dierenriem, waarin hij dan door de dood van zijn makker Enkidu *uit afkeer van de dood* komt tot het zoeken van het eeuwige leven, ligt de 'lering' van dit epos niet in de berustende conclusie dat het eeuwige leven niet voor de mens is weggelegd, zoals toch de christelijke theologen verklaren, maar juist in de confrontatie van Gilgamesj met Utnaphistim. Want terwijl Gilgamesj de representant is van de ongetelden aller tijden, die met de middelen der tijdswaarden tot grootheid kwamen en in onverzadigbaarheid van daaruit nog het eeuwige leven 'verwerven' wilden, is Ut-naphistim de mens die het tijdeloze leven geschonken kreeg. Geschonken door de gunst en genade van goddelijke aard, juist ten tijde van verwarring en ondergang.

En wat de theologen maar niet zien, is juist deze eeuwige waarheid, dat in volkomen onberekenbaarheid Gods Aandacht zich doet gevoelen en om weder-aandacht vraagt, ondanks de onaannemelijke gestalte waarin Hij verschijnt, ondanks het onredelijke van zijn opdracht. Want juist door die verwerpelijkheid naar de maatstaf van het menselijke verstand en zijn dwaze oordeel wordt bereikt, dat de

schap overbracht. En zelfs hij moest bij de hand genomen en weggetrokken worden van de plaats waaraan hij gehecht was om de verwachting zijner levensverwerkelijking.

Hoezeer zullen wij dan weggesleurd moeten worden, als GOD ons wil heenvoeren uit de oorden die Hij vernietigen gaat?

GOD verlost geen 'Normen', geen overtuigingen en belijdenissen, geen bundels gewoonten en vrijbuiters-methodieken, maar alleen datgene in de mens dat ontvankelijk is voor het tijdeloze Zijn, doch gevangen zit in de bolster van elementaire krachten.

Alleen door Zijn Overschaduwing wordt in de mens gewekt het Proces der Transmutatie, dat Gods Redding heten mag, omdat het dit *is*. En de triomf der elementaire krachten over die Gestalte is de Passie, maar wat getransmuteerd is, is ontheven aan de dood.

De aanvang aller Heiliging is niet een grandioze zelfbeschikte daad of dadeloosheid, maar de menselijke aandacht voor GODS Aandacht. Het diep-onthouden van het anders onophoudelijk geoordeel tussen goed en kwaad, en in plaats daarvan het blind vertrouwen, dat het 'alles als Genade komt'. Dat is Zachariah = God is mij indachtig, en Elisheba = God is mijn eed. En dit is dus wat daaruit wordt

geboren: GOD *schenkt genadig* = Iochanan. En wie door Deze in de stroom des levens wordt 'gedoopt' zal altijd reeds ten dele boven deze 'wateren' opstijgend, 'de hemelen allengs zien opengaan'.

Maar dan begint ook dadelijk dit onnaspeurlijke weggevoerd-worden in eenzaamheid, in de 'woestijn' der schijnverlatenheid, waarin het satanische aanzicht van de Almachtige terstond het waanbeeld van O.L.H. aantast en zolang aanhoudt ons te tarten, tot wij eindelijk GOD *kennen*. Kennen als De Vader in de hemel, die Zijn Kind door al de tijdsverschrikkingen die Weerstand en dat Draagvermogen schenkt, die onontbeerlijk zijn om uit de tyrannie van Tijd en Ruimte met hun ondoorzien gebroken-zijn in waardehechting die geen steek houdt, te worden opgeheven in Hereniging met Hem.

Dit nu te aanvaarden, niet als theorie, of als geschiedenis van één verheven mens, maar als meest wezenlijke aanduiding van waarachtig treden op de kortste Weg naar GOD, dat is de aanvang van ons aller heiliging, die dan verlopen zal zó als door GOD alleen bepaald wordt . . . . en volvoerd.

Hoe weinig aantrekkelijk, neen verwerpelijk is deze werkelijkheid voor allen die dromen van en streven naar de glorie van de persoon, de

cultus en verheffing van wat zij voor hun kern houden, maar in waarheid slechts is hun geïdealiseerde *ik!*

Zo is het dan geen wonder, dat er allerhande 'wegen' worden gepropageerd, die in schijn van tolerantie de eigen ongerechtvaardigdheid trachten te verdoezelen.

De Bevrijding wordt als een 'kuur' beschreven, en ieder kan zich kiezen de behandeling die hem het meeste toelacht. Geestig heeft Goethe in zijn Faust I getekend in welke psychische bodem de arrogantie, de waan der magie opschiet.

De denkende, geleerde mens, die uitgekeken raakt aan zijn glorie en beseft dat hij niet 'leeft', komt onder de druk dezer crisis tot de brutale redenerende verantwoording:

Kein Hund möchte so länger leben,
Darum hab' ich mich der Magie ergeben.

Het is de oude neiging van de vastgelopene om met onbeperkte versterking der onzalige tactiek de begeerde glorie alsnog te ontwringen, waar GOD nog slechts de verootmoediging biedt.

De ontmaskering van de hang naar magie, is de ontmaskering van de algemene truc: de vlucht in de caricatuur van de Vader, om de rol van de Zoon maar niet te hoeven vervullen.

De eenvoudige maar doeltreffende aanduiding van de verhouding Schepper en schepsel als Vader en Kind, die door Jezus zo sterk naar voren werd gebracht - en verwerkelijkt - volstaat om in de levenshouding van alle mensen terstond te doen ontwaren, waarop het streven *in feite* is gericht.

Dit is het ene feilloze criterium voor jong en oud, voor groot en klein, voor hoog en laag, zowel op geestelijk als op werelds gebied. De mens die het ver gebracht heeft, de hooggestegene, de machtige en vereerde, is altijd 'Vader'-beeld, in ernst altijd caricatuur van God-de-Vader. En in zoverre hij dit is, heeft hij zich uitgesloten van de rol van Zoon, in de zin die Jezus als de Weg, De Waarheid en Het Leven heeft voorgehouden en volbracht. Daarop is niets af te dingen.

De keuze der ziel tot het een of het ander gaat dieper dan elke beslissing. De houding die de ziel kiest bepaalt de interne secretie, en niet andersom, alle materialistische omgekeerde oordeel ten spijt. Een wetenschappelijke wijsheid, die zich afrondt met het meesmuilende 'Die hormonale Harmonie, mein lieber Freund, erreichst Du nie', verwisselt oorzaak en gevolg, zoals alle atheïsme dat doet. Want er is geen reden om het bestaan van GOD te ontkennen, tenzij men *Zijn rol* voor zichzelf wil

reserveren. En daarin is de omkering toch waarlijk evident genoeg!

Des mensen verwerkelijking van Vrede hangt af van zijn bereidheid om zich niet als autonoom centrum te beschouwen, doch zijn afhankelijkheid van Het Centrum te aanvaarden.

Voor deze afhankelijkheid bestaat geen eenvoudiger, inhoudsvoller, raker, term dan die van het Kindschap Gods.

Want de aanhankelijkheid vloeit daaruit van nature voort, een aanhankelijkheid, die zo diep geworteld is, dat zij - en zij alléén - de kracht heeft om de interne secretie te behoeden voor het verloop dat optreedt waar de mens zich suggereert niets anders te zijn dan een groeiend en verouderend lichaam.

De aanhankelijkheid is de kracht die Gods verlossende Therapie doet verdragen, die de mens in staat stelt zijn sanctie te geven aan de Afbraak die GOD in hem voltrekt met het langdurige stervens-ervaren dat daaraan inhaerent is, in onbewustblijving van het onvergankelijke lichaam, dat GOD daardoor bouwt.

Want de Weg ten Leven is de Weg door de Dood, en tegen deze gang verzet zich met alle kracht het zelfbehouds-instinct. Deze kracht is enorm groot en haar consequenties zijn duizendvoudig. Nochtans is de mens in staat het

transmutatieproces te ondergaan, voortdurend op de rand der vertwijfeling, omdat Gods gesluisde Hand een daad van verraad en vijandschap schijnt te verrichten in de serie van mises-en-scène, die Zijn Ongunst, Zijn verwerping en afgewendheid schijnen te bewijzen. Het is deze Verlatenheid-in-Schijn die Jezus ten einde droeg, waardoor hij 'volbracht'. Hoezeer heeft hij gewezen op het 'waken' en 'volharden ten einde'!

Hoezeer heeft hij voorzegd, dat de Weg er een zou zijn van leed en eenzaamheid!

Nochtans hokken de mensen die menen hem te volgen bij elkaar in mensgemaakte spelregels.

Want de tijds mens stelt volbrengen identiek met tot stand brengen van een vorm. Hij haast naar de vorm, altijd en overal. Aan de vorm wordt het werk beoordeeld! Maar die vorm *is* niet de Vrucht! De Vrucht van alle werk *is* niet een starre vorm, een precipitaat, dat niets is dan neerslag van *voorbij*e werking! De vrucht van alle werk is *in* de mensen, *in* hun leven! De Vrucht laat zich niet bepalen tot een hier of daar, als rudiment, als vorm, die eigenlijk nog slechts sta-in-de-weg is voor nieuwe beweging. Een vorm is obstakel, onvruchtbaar, want dood. Maar de vrucht van

mensen-leven wordt behouden in mensenleven, want het is zelf Leven!

In de gang ten leven gaat ieder mens wezenlijk alléén. Niet als een straf of vrijwillige opzettelijkheid, maar als noodwendigheid die voortvloeit uit het feit dat ieder mens uniek is, en het wezenlijke zich niet verwisselen of gelijkschakelen laat.

Dit is de zin van Jezus' weggevoerd-worden door de geest, door zijn geest. Want het is de geest van de mens, die hem heenvoert uit het knusse kudde-bestaan dat de ziel bepaalt. Wederom niet als een abstraheerbaar besluit of het besluit van een *ik*, maar door trouw aan hetgeen gekend wordt als waar en echt. In de kaleidoscopische gevarieerde dag-enscenering biedt GOD onophoudelijk de gelegenheid tot zodanige Trouw, als in de eenzaamheid leidt, dat wil zeggen: heenvoert uit het collectieve verraad, uit het duizendvoudig compromis, uit het duizendmaal niet het zwaarst laten wegen wat het zwaarste *is*.

De mensen klagen: 'Ik zie en hoor GOD niet, ik ken Zijn Wil niet', enz. GOD openbaart zich inderdaad slechts aan het Eigene in de mens.

Johannes 1:11

'Tot de eigenen is Hij gekomen,
en de eigenen nemen Hem niet aan.'

De tartende bravour waarmee de negatief-ingestelden plegen te zeggen: 'Als er een God was, gebeurden er toch niet zulke dingen! Iedereen kan toch zien, dat er geen goddelijke Leiding *is!*' is niets dan blind belijden van uiterst doorgevoerd compromissen maken. Elk compromis werkt als een sluier voor de ogen van hem die het maakt. Duizendmaal begaan wij een compromis terwille van de behagelijkheid en de slechte vrede. Daarmee bestendigen wij onze Blindheid om GOD te zien. Eenvoudig en onvergankelijk luidt echter het Woord

Mattheüs 5:8

'Zalig de reinen van hart,
want zij zullen GOD *zien*'.

'Zien', niet als een hysterisch visioen, dat zich laat uitbuiten om een bedevaartplaats te exploiteren en de scharen te binden en te bedotten.

Maar 'zien' in de oud-hebreeuwse zin van 'ervaren', *beleven*, waarin het tientallen malen voorkomt in het Oude en Nieuwe Testament. De reinen van hart zijn de compromis-verwerpers.

De Waarheid is noch voor beeldenstormen noch voor afgoderij vatbaar, noch voor tus-

senwegen of verloochening. Zij laat zich niet dienen door het meest absurde, dat erger is dan de leugen, namelijk: het compromis. Het spoor naar de Waarheid is bezaaid met lokkende beeldingen, en het eist meer dan gewone waarheidsdrang dit te kunnen onderscheiden en te laten voor wat het is. De waarheid wordt alleen bereikt, wanneer de mens omderwille van zijn eigen verhouding tot de Waarheid wil worden geleid. En die Leiding zelf leert zoeken en vinden in de afschaffing van ieder *compromis*.

Deze rede is hard, en de verwijzing naar eigen onzuiverheid wekt allicht bitterheid in ons hart, maar de waarheid laat zich niet verwrikken, maar wordt ervaren door wie haar aanvaarden.

Het eerste het beste compromis waarvan wij ons bewust worden na deze bezinning afschaffende, geraken wij terstond in die heilige hachelijkheid, die de gevonden Verhouding tot GOD doet gevoelen.

Iedere omstandigheid en ieder uur biedt de gelegenheid tot deze beleving, maar de mens vlucht systematisch in negatie, in contraire mise-en-scène van eigen makelij. Men hunkert naar vrijheid van alles wat obstakel lijkt voor vrede en geluk, en men komt zo tot een conclusie van niet-dit, niet-dat, niet-hier, niet-daar. Dat is al-

les niets dan desperate psychische afwending, de meest infantiele reactie, een afwending, *die de gebondenheid niet opheft, doch ontkent!*

En het gevolg is dan ook altijd weer: door GOD meesterlijk geformeerde equivalenten van datgene waarvan men ondanks de fanatieke bravour-verwerping niet 'los' wàs!

Wij projecteren maar en misbruiken onze naasten en de wereld als coulissen en achtergrond in de dwaze verwachting, dat onze innerlijke gebondenheid verdwijnen zal voor de achtergronden die 'vrijheid' suggereren. Zo tikt men van oord tot oord, letterlijk en figuurlijk; zo schuilt men bij grote figuren en verbergt men zich in hun achtergrond, als een kiekeboe-spel voor zichzelf en voor GOD.

Echte Vrijheid ontstaat van binnenuit, en de entourage past zich gehoorzaam daaraan aan. De pseudo-vrijen, die zich zogenaamd vrij gemaakt hebben, demonstreren hun gebondenheid in de bindings-tactiek en agressie jegens anderen.

Echte Vrijheid straalt onweerstaanbaar aantrekkend uit, en onvrijen komen zich koesteren in die Vrede, nemende zonder te worden, profiterende zonder te kennen. Zo is de houding van outside tegenover inside.

Deze Vrijheid, die natuurlijk alleen bereikt wordt door de Verlossing, is onvervreemd-

baar van en in de mens, onafhankelijk van elke mise-en-scène. Want dezulken hebben hun acte de présence en hun sterfthenummer daarin achter de rug.

De traditie werkt steeds met de enorme handicap, dat zij tot outsiders over inside spreekt, en de verandering van outside in inside aangeeft in beelden, die zoveel mogelijk voor outside toegankelijk zijn.

Zo leert de traditie van Prins Gautama, dat hij zijn jonge vrouw en zoontje smartelijk verliet. De Maan stond in de Kreeft, symbool van gebondenheid die alleen door breking opgeheven worden kan. Dat eist de 'onnatuurlijkste' daad.

Maar wie van ons heeft ooit bedacht, dat ieder mens, die door GOD zo getrokken wordt, *altijd* juist dat moet doen wat in de ogen dezer wereld 'zonde' is?

Wie heeft bedacht, dat zo een dus 'de zonden dezer wereld' dragen moet, in trouw aan God?*

Hoe anders, hoe weinig theatraal-braaf, hoe onverbiddelijk als keuze tussen GOD en Mens blijkt deze zonde-torsing voor wie werkelijk bereid is, om tot GOD te Gaan!

Terwijl dus de Traditie leert, dat Gautama zijn vrouw en kind verliet, zijn woning en zijn lusthof achterliet en toen van zoekenden naar

zoekenden zwierf, maar tenslotte in zichzelf de openbaring van het Mysterie heeft bereikt, dan geeft zij een onwaar, verwrongen beeld. Want heengaan van een jonge beminde vrouw en kind, wordt als elk leed genezen door de Tijd, en omgezet in dragelijke weemoed. Maar daardoor wordt een mens niet Vrij! Want altijd wachten andere vrouwen, en ongetelde ogen kunnen altijd weer opnieuw het hartverterend hunkeren verwekken. In de tijdrumtelijke afwending ligt geen enkele bevrijding, en de talloze deserteurs van deze soort miskennen GOD en zichzelf, alle sanctie der pseudo-deskundigen ten spijt.

Maar wanneer GOD een mensenhart opent, kan het zich niet meer voor Hem sluiten. Dan wendt de ziel haar diepste verwachtingen van de mensen af en richt ze op Hem. In nauwelijks bewuste zelfbeschikte consequentheid gaat de teerste zielestraling waartoe een mens in staat is, wèg van de naar Zijn Beeld gevormden naar Hemzelf, de Onbekend-Bekende, Vreemd-enig-eigene, die zich laat gelden als *De onweerstaanbare*.

Dan is er geen kwestie meer van verwisselen van de een voor de ander, straks voor een derde, enz. Dan is er geen verwisseling van horizontaal voor horizontaal in nooit vrede en blijvend geluk brengende ontoereikendheid,

omdat afglans bij afglans geen volheid vindt, doch zich wondt aan onvolkomenheid en verkommert aan tekort.

Dan is er de eenmalige verandering van horizontaal in verticaal. En de verticale brengt onvermijdelijk ontheffing, verlating van de horizontale en het horizontale mede.

Zo draagt een mens de 'zonden dezer wereld', dat hij iedereen tekort doet naar menselijke maatstaf, waar hij GOD het Zijne geeft.

Dit is de diepe zin van:

'Geef den keizer wat des keizers is,
en GOD wat Godes is'.

Want alles is van GOD. En eerst dóórdát men Hem het Zijne geeft, zal men zijn medemens juist datgene schenken wat zij werkelijk behoeven. Al het andere is een toeven in halfbewuste medeplichtigheid en zo het leed en de ellende van de mensheid helpen te bestendigen.

Hoezeer wist Jezus dit, die met zijn moeder, die hem bij de aanvang al wou laten overmeesteren door de weldenkenden, en met zijn broers die hem veroordeelden, voortgegaan is tot het bittere einde!

Niet Gautama, die iedere dag zijn vrouw en kindje verder achterliet en door zijn vader niet kon worden achterhaald, omdat hij in het

oerwoud veilig was voor menselijke dwang en menselijk verweer, ging werkelijk Het Pad. Maar Gautama, die innerlijk vaarwel zei, niet als zelfbeschikte daad, maar als het feit waarvan hij eerst bewust werd, toen het reeds door GOD voltrokken was, en die de volle zwaarte van het kwijnen van Yasoddhara verdroeg, alsook de volle zwaarte van het 'vaderlijke' standaard-oordeel, die ging de Weg ten Vrede. Dit is de enige, de enig-echte Weg, die ieder-een kan gaan. En allen zullen wij daarop, ten dode bedroefd, de ondergang van alle tijds-verwachtingen beleven.

En allen zullen wij als Orpheus treuren en verkwijnen, niet om degeen die wij als 'liefste' in de plaats van GOD beminden, maar om ont-nomen-wording van hetgeen wij voor het lief-ste en de liefste hielden! Juist door 'dat leed zingt dan de ziel haar ware Zwanenzang, die al wat is en leeft vermurwt, doch in zichzelf de afdaling in het voorbij reeds beduidt en nooit het Heilige Voltrekken ongedaan kan maken.

*

Wij worden allen aangeraakt. Aan iedereen wordt dat geboden, waaraan hij het gedijen in de tijdgang kan verliezen. Al wat van het cliché-verloop afwijkt, is in deze zin Genade

in Vermomming. Wat ons als force-majeure bereid wordt als ziekte, dood, invaliditeit, maatschappelijke tegenspoed, als derving van hetgeen wij als onmisbaar zien voor de vervulling van ons leven, dat is Genade in Vermomming. Het is altijd té zwaar, dat wil zeggen: Wij kunnen er niet onder blijven . . . . zo als we zijn. Daarin ligt de zinvolheid, Gods Beleid. Tevergeefs dromen wij van een overkoepelende tegenactie, die het 'geluk' herstelt. Zo worden wij ontvankelijk, en verstaan we een fragment van Gods Bedoeling. En alleen de aan vertwijfeling grenzende bezwaardheid doet ons 'horen'. Zodra wij deze paradox verwerpen en ons toch weer inspinnen in een cocon van compromissen, horen of zien wij niets meer. Dan wordt alles weerstand, die wij overwinnen moeten. Dan doen wij niets meer dan trachten ongedaan te maken alles wat afwijkt van 'normale' situatie, dat wil zeggen: ongedaan te maken het enige unieke, het enige dat ons leven rechtvaardigt, het enige waaruit Gods Bemoeienis met ons blijkt. Ondanks de millioenenenvoudige variatie van vormen is in wezen ons aller Gang niets dan Loslating van zelfs de liefste tijdswaarden en Bekenning tot de, o zo subtiel en ongrijpbaar passerende eeuwigheidswaarden.

Geconfronteerd te worden met een kindje, dat

niet 'ziet' of niet 'hoort' of niet 'gaan' kan, of hoe dan ook is uitgesloten van de volle genieting van het tijdruimtelijk bestaan, is voor de huisgenoten noch 'toeval', noch eenzijdige (negatieve) last, die zij te dragen krijgen, maar het moet wel strekken tot een hunkerende liefde naar 'Licht', naar 'zien', 'horen' en 'gaan' voor alle betrokkenen, in de diepste zin dezer functies. Als zodanig openbaart deze Genade in Vermomming de nederige, dienende rol welke menselijke lichamelijkheid speelt terwille van alle betrokken zielen!

In deze erkenning, in dit diepe, onvervreembare ontwaren van positieve, geestelijke zinvolheid, begint de mens reeds te treden uit de ban van de Boom der Kennis van Goed en Kwaad. Want hiermede begint hij immers reeds los te laten de mechanistische waardehechting, die alles registreert in Debet of Credit; die alleen weet, en alleen weten wil, van voordelig of nadelig, gunstig of ongunstig voor een doelstelling die in illusie zweeft!

Zo is dan hiermee reeds *Iohannes* aan het Werk, en richt de mens zich al ten dele op uit de wateren waarop hij dreef, en 'ziet' hij al een stukje van de Hemel opengaan.

Die slang die de Vrouw overhaalde om van de Boom te eten, welks vrucht verboden was,

wat kan die anders zijn dan de zich eeuwig opdringende wetmatigheid van Tijd en Ruimte, waarin de mens geplaatst is om zijn Trouw aan de Eeuwigheid te Tonen?

En natuurlijk sterft de mens door dit verzeilen in de valuering in paren van tegenstellingen *niet* in de zin der paren van tegenstellingen zèlf!

Maar in de zin van ontvallen aan het *zijn* in tijdeloosheid. Daarmee wordt hij tot een der 'doden' die zichzelf begraven kunnen en moeten, totdat hij opstaat uit deze lethargie en moeizaam daarheen Gaat, waarheen de nooit versagende Aandacht hem leidt.

*

Niet volgens lijnen van genoegdoening, van bevredigende vormverwerkelijking gaat der mensen Weg ten Vrede.

De Heiliging voltrekt zich in het derven van alle satisfactie die alleen maar binden kan. De mensenziel, die als een eindeloos-varieerbare samenbundeling van 'Twaalf Principiële functies kan worden ervaren en herkend, is - hoe dan ook - altijd als *Twaalve* in tegenwoordigheid van de onvergelykelijke, onnavolgbare Meester. En iedereen neemt aan het 'avond'-maal met de Meester deel op zulk een wijze als

de combinerings dezer Twaalven in zijn ziel bepaalt.

Alleen door Hem te volgen, komen wij te zitten aan de zijde van de tafel waar Hij is gezeten, dat wil zeggen aan de zijde van de eeuwigheid. De buitenstaanders zien de Maaltijd van de zijde van de Tijd. En omdat elke leerling faalt, zijn zij nog maar ten dele daar waar zij behoorden te zijn.

Daarom verdragen zij de Aanzegging van Zijn Lijden niet, maar reageren zij elk op eigen wijze met de onrust van hun nog-niet trouwe ziel.

Het Evangelie is de beelding van wat altijd nog en altijd weer geschiedt, voor ons vertaald tot een gebeuren in de Tijd. Ofschoon dus wezenlijk eenmalig, is het oneindig veelmalig in het vormelijk voltrekken.

Het Evangelie is de Gang van iedereen, die *gaat*.

En het beeld der Twaalven symboliseert niet het verleden, maar het Heden tot het einde van de Tijd. Wie ooit de Meester volgt, beleeft datgene wat hij in de Rede der Laatste Dingen heeft voorgezegd. Waar ook ter wereld de Kruisiging getoond wordt, zal zich een diepgaand wanbegrip vormen aangaande de volstreekte waarde. Want buitenstaanders kun-

nen Inside niet verstaan. Het is van groot belang, dat de volle waardehechting niet geschiedt aan de bestaande beelding en mening doch geheel los hiervan tot volkomenheid wordt gebracht door het lijden dat niet als een uniforme kwaliteit en dosis maar uniek voor ieder mens door God beschikt en toegediend wordt.

Het Mysterie der Verlossing openbaart zich alleen aan hem die het ondergaat en de verwisseling der levenscentra ervaart.

Ook *Jezus*, die niet is de lieve, zachte heuler met der mensen tijd-verknochtheid, die ons door de pseudo-priesters wordt beschreven en voorgehouden als de Zoon van GOD.

Wat in de mensenziel door Overschaduwning door GOD verwekt wordt, is 'gestalte' van GODS *redding*.

Het is dus geen historisch 'mens', maar juist zoals hij zelf gezegd heeft:

'Ik ben de weg, de waarheid
en het leven'.

Johannes 14:6

Dáárom komt niemand tot de Vader dan door hem, omdat hij niet een mens is, maar het Goddelijke Proces, de Goddelijke Therapie zelf!

Ten enenmale misplaatst is alle quasi-objectieve geprotesteer, dat de 'christelijke godsdienst' een der velen is. Wat men christelijke godsdienst noemt is niets dan het compromissenstelsel dat de broeinessen der niet-volging hebben gemaakt.

Maar wat men ook voor termen vindt en kiest, het wezen der Bevrijding is alreeds getroffen in de afgedankte termen, die men niet verstond en prematuur verwierp.

*Jezus, Gods Redding, de onstoffelijke brug van schepsel naar Schepper. Jezus, die geen stervend tijdsman is, noch een eenmalige verschijning, maar die als Goddelijk Proces gestalte aanneemt in iedere mens, die - getrokken door hunkering naar de Nameloze, die deze Onweerstaanbare zelf wekt - Gods werk aan zich voltrekken laat in overgave. Die het zwaartepunt in zich verplaatsen laat van het menselijke naar het goddelijke, aldus de Maki-fim, de 'lichten', of levenscentra in zich laat omwisselen. Natuurlijk nooit of te nimmer als een quasi zelfvoltrokken magische schijnbeweging, maar juist in derving van alles wat vol-doening en glorie geven kon. Aldus als een waarachtig 'verliezen van leven' en dus als een waarachtig *behouden worden*. En in deze lange lijdensgang blijft alleen de hoge, stille*

vreugde: het Zoonschap te mogen verwerkelijken op aarde.

Jezus, hij die is en niet is, die zich *niet* stelt tussen GOD en Mens als eerste hindernis die zich vermenigvuldigt tot een ganse onzalige hiërarchie van obstakels tussen Schepper en schepsel, maar die de overbrugging van de afgrond der uiterste schijnverlorenheid en schijnverlatenheid als *Transmutatie-gestalte*, wezens-uniek, vorm-onvoorzegbaar en on-imiteerbaar, substantieert.

Jezus, die wij niet zijn, noch zullen worden, maar Die verschijnt in onze plaats al naar 'wij' niet-meer zijn, ons laten afbreken en transformeren in wat dan nog alleen maar *Jezus* heten kan.

Want wie met GOD 'wandelt', wordt niet meer 'gezien' door wie dat niet doen, tenzij in een moment van ziel-verheffing aan de hunkeren door GOD Zelf 'de Verlichte' in zijn onvergankelijke lichaam wordt getoond. Maar dit is geen gebeuren in de Tijd; het tijdsgebeuren wordt ertoe bereid. En in dit tonen ligt de Goddelijke Maning om het Zoonschap te erkennen en te volgen.

Zoals van de Joden die de woestijn in trokken niemand het Beloofde Land bereikte, maar al-

leen diegenen die in de woestijn geboren waren, zo vaart ook alleen het uit de hemel neergedaalde op ten hemel.

Eenmaal staan wij aan het graf, en vinden daar niets dan de 'windsels', de symbolen van de laatste bindingen der doden. Maar ook die 'zweetdoek', die de afdruk draagt van de zo stervenden. Die in zijn onberekenbare verscheidenheid toch éénzelfde, algemeen-herkende Beeltenis van 'Die Volbracht' toont als het Verum Ikon voor degenen, die dit Aangezicht als Troost en enige verwachting in hun ziel meedragen door de grauwe nacht van hunkering en leed.

De Leeftijdloze aan het Graf wijst deze weinigen de Weg ten Leven, de laatste projectering in Gestalte naar onmiddellijk beleven van het *zijn*.

Hij is de Eeuwige Toeziende, die altijd daar is waar de mens zou sterven door zijn niet-aanwezig zijn. En niet naar Jezus gaat de hunkering van onze ziel, maar naar HEM die zich in hem als *Messiah*, Christus, Krishna, openbaart!

Alleen in deze Engel komt HIJ in het Evangelie plotseling naar voren.

Hij, de Onvindbare die ons vindt omdat wij Hem niet vinden, de Onbezitbare die ons bezit, de Ondwingbare die ons regeert.

Wat zouden wij doen, wat zouden wij zeggen, indien wij aan dit lege graf niets 'zagen' en niets 'hoorden'?

Daarom verschijnt Hij in de dunne sluiering van kleine bijfiguur, want Die wij altijd op de hoogste troon verwachten, openbaart zich altijd in de stilste, nederigste Dienst. Geen simpele eenvoud heeft Hij ooit versmaad; geen daad, geen woord, geen enkele gestalte, hoe verachtelijk in mensenoog dan ook, waar Hij niet toe bereid is als het omdewille van Zijn schepsel dienen kan.

Daarom herkennen wij Hem niet! en daarom vragen wij Hem altijd naar degeen die wij niet missen kunnen, niet beseffend dat in deze rustig-wachtende Gewetensvrager ons verschijnt de Enige in wie wij waarlijk zijn geborgen, de Eeuwige en Enige die *is*.

Zo is dan Levensheiliging niet slechts een zich ontvoeren-laten aan het labyrinth der bindingen, aan de verknochtheid aan de waarden der tijdruimtelijkheid met haar illusies en haar nooit-bereikte idealen, maar ook en juist het wegdoen der Imago's die de mens als midde-laars beschouwt tussen GOD en hemzelf, maar die in waarheid fnuikende obstakels zijn.

Wij staan nu in de allergrootste crisis die de mensheid ooit heeft doorgemaakt. Want vele malen zijn verouderde normen en standaards vervaagd en hebben grote groepen een nieuwe oriëntering en levensstijl moeten vinden.

Maar nog nooit is het noodzakelijk geweest een werkelijk universele oriëntering en een voor allen steekhoudende levensstijl te vinden. Daarom zal het noodzakelijk zijn, dat ontzaglijk veel dat waardevol en zelfs onmisbaar schijnt, wordt weggedaan om ruimte te maken voor het universeel-geschikte. Niet alleen zal het verachtelijke gestreef naar groepshegemonie op grond van zelfverheerlijking zolang worden ontmaskerd tot het werkelijk wordt afgeschaft, maar ook de godsdienstvormen, die alle een zelfgenoegzaamheid en superioriteitswaan tonen welke in de Ene Ware Godsdienst onbestaanbaar zijn, worden ontmaskerd als mensgewrochte ontduikings-systemen van *het ene nodige*.

Dàn eerst zal de mens zich genoopt zien om tussen God en zich geen misleidende afweerstructuren meer te formeren, doch zich aan het Leven te wijden als wat het in wezen is:

Dienststaat aan God.

De trompet van het Verzamelen wordt thans

overal geblazen door de groepen, die trots alle schone, vrome leuzen zich metterdaad nog steeds bekennen tot de middelen der animaliteit: geweld en sluwheid.

Dit geldt voor de hele mensheid als Appèl.

IN DE NAAM VAN GOD kan daartegenover niets worden gesteld dan: de naakte werkelijkheid, de Vervulling van het Zoonschap als de enige voor GOD aannemelijke Levens-vervulling.

Zoals het nu op aarde is, kan van alles tot ontketening komen wat zich in de loop der tijden heeft geworteld in mensen-degeneratie, welke de grens der animaliteit zelfs doorbreekt. Het tegenwicht hiervoor ligt niet in een volume Openbaring, maar in de opgenomen Aandacht GODS, die dan op aarde zijn noodkleppen geeft naar HEM toe

Mogen wij doordrongen van de noodzakelijkheid onze volle aandacht te schenken aan GODS Aandacht voor ons, op de komende ontwikkeling der dingen responderen met het grijpen van De Toegestoken Hand.

* * *

